

Charles de Foucauld

1858-1916

Életének visszhangjai

Charles de Foucauld élete bizonyos szempontból nem volt egy mindennapi élet, de sokatmondó a dinamizmus, melyet ez az élet elárul. Történetének néhány eseménye, melyek önmagukban üzenetet hordoznak, megérdemlik, hogy napvilágot lássanak. Ennek az életrajznak ez lesz a célja.

Ezt követik az őt vezető intuícióknak rövid összefoglalása, amelyek felfedik magukat a legkisebb erőfeszítés nélkül azok számára, akik viselkedéseinek és aktivitásainak értelmét meg akarják ismerni. Ez azt igényli, hogy behatoljunk levelezéseibe és lelki írásaiba. Ennek a tanúnak aktualitásáról és karizmájának termékenységéről is beszélnünk kell, amiről tanúságot tesznek azok a csoportok, akik tegnap és ma követik a nyomait.

Saját személyes jegyzeteinek és leveleinek idézetei üzenetének különböző aspektusait fogják kiemelni. A bevezető mondatok, amelyek alcímenként szerepelnek, kivonatok azokból a leveleiből, amelyeket 1901 és 1916 között írt egyik barátjának, Henry de Castries-nak.

Milyen csodával hozott engem vissza olyan messziről Isten végtelen irgalma?

(1901. augusztus 14.)

Charles de Foucauld Strasbourgban (Franciaország) született 1858. szeptember 15-én. Van egy három évvel fiatalabb húga, Mária, aki 1884-ben Raymond de Blic felesége lesz. 1864-ben a két gyermek árvaságra jut. Charles akkor hat éves. Anyai nagyapja magához veszi hűgával együtt és gondoskodik nevelésükről. Az 1870-s háború és Elzásznak Németországhoz való csatolása után a francia nemzetiséget választja a számukra, és Nancyba költözik.

Charles ennek a városnak gimnáziumában folytatja tanulmányait. Gyermekkorra keresztény nevelése lehetővé teszi, hogy buzgón elsőáldozó lehessen, de ez a nevelés nem elég szilárd ahhoz, hogy segítse a kamaszkorában és 1874-től kezdve elveszti a hitét. A katonai pályát választva a Szent Syr-i iskolába készül, ahová 1876-ban felveszik. Lovassági hadnagyként eléggé kicsapongó életet él, ami nem akadályozza meg, hogy bátornak mutassa magát azokban a katonai műveletekben, melyekben Nyugat-Afrikában részt vesz.

1882-ben beadja a katonaságtól való leszerelési kérelmét és a következő évben egy marokkói felfedezőútra vállalkozik. Ennek a veszélyes felfedezőútnak a sikere, amelyet 11 hónap alatt teljesít, zsidó rabbinak álcázva magát és elmerülten a muszlin világban, tiszteletet és megbecsülést vált ki, és megnyitja a földrajzi és kutatói világ kapuit.

Egy rendkívül erős, belső kegyelem hajtott. (1901. augusztus 14.)

Ekkor már él benne egy vallás utáni vágy. Igyekszik vallásról szóló előadásokon részt venni családjának tapintatos befolyására, akiket Párizsban meglátogatott, és egy pap segítségét kéri, hogy a katolikus vallásról felvilágosítást nyerjen. 1886. októberének vége felé beszél ezzel a pappal, Huvelin apáttal, a párizsi szent Ágoston templomban. A pap, aki ettől kezdve vezetője lesz, ahelyett, hogy vallásos eligazítást adna, felszólítja, hogy gyónjon és áldozzon: Charles számára ez a megtérés a kegyelem egy pillanata, mely életre szólóan megváltoztatja őt. Elhatározva, hogy ezentúl csak annak a Jézus Krisztus Istenéért éljen, aki a vele való találkozásra jött, lelki vezetője kívánságára a Szentföldre zarándokol. Itt felfedezi, hogy milyen volt a szegény názáreti munkás Jézus személyében megtestesült Isten rejtett és alázatos élete. Attól a vágytól égve, hogy minden erejével szeresse és utánozza Őt, elhatározza, hogy trappista szerzetes lesz.

1890-ben belép a Notre-Dame-des Neiges (Havas Boldogasszony) kolostorba azért, hogy mindörökre Szíria egy szegény trappista kolostorába rejtőzzék el, és azt keresi, hogy egyre jobban kövesse Jézus názáreti életét. Hat év múlva azt kéri, hogy elhagyhassa a trappistákat; kérését teljesítik, és 1897 februárjában lehetővé teszik neki, hogy személyes hivatását kövesse.

Huvelin apát tanácsát követve Názáretbe megy, és azt kéri, hogy a klarisszák kolostorának kapujánál lakhasson és szolgálhasson nekik. Így remeteként él, imádságban, szegénységben és Istennek rávonatkozó akaratának keresésében. Három év után, miután mottójának a JESUS CARITAS (Jézus Szeretet) és jelvényének a Szíven áthatoló Keresztet választja, Jézus egyetemes Szeretetét utánozva elfogadja a papság perspektíváját. A Notre-Dame-des-Neiges (Havas Boldogasszony) trappistáknál készül erre, és 1901. július 9-én Viviers-i egyházmegyében pappá szentelik: ezért „egyházmegyes pap” minőségben lesz boldoggá avatva.

Pappá szenteltek és mindent megteszek, hogy a Szaharában folytathassam Jézus názáreti rejtett életét. (1901. augusztus 14.)

Hogy az isteni Szeretetet és Irgalmat felragyogtassa, és hogy az eukarisztikus jelenlétet a még nem evangelizált vidékek szegényeihez elvigye, Marokkó déli részére gondolt menni, ahol már máskor is járt. Ezért Beni-Abbès-ben telepszik le, az algériai-marokkói határon. Ennek az oázisnak a szélén nem egy remeteséget, hanem egy testvériséget alapít, vagyis egy házat, amely nyitott mindenki részére: keresztények, muszlimok, zsidók számára... Testvére, barátja akar lenni mindenkinek. Miközben a szegények rendelkezésére áll, visszavásárolva a rabszolgákat, befogadva a helyőrség katonáit, átmeneti szállást nyújtva az utazóknak, éjszaka és kora reggel, hosszú órákat tölt el imádságban. Az oltár mögötti kápolna falán egy nagy Szent Szív képet festett *”széttárva karjait, hogy átölelje, magához szorítsa meghívva mindenkit és mindenkinek odaadva magát”*. Szeretné, hogy a Testvériségbe társak jöjjenek, hogy közösen sugározzák a Szeretetet és az Evangéliumot, hogy többen a „Jézus Szent-Szíve kistestvéreként” éljenek, egy szabályzat szerint, melyet Názáretben írt. Ugyancsak vágyik a „női kistestvérek” érkezésére is, akik a vendégszeretetükkel és gondoskodásukkal Jézus Szíve jóságáról tanúskodnának. De senki sem érkezik. És a marokkói terv sem valósul meg.

1904-ben egy tiszt barátjának a segítségével Algéria déli részébe mehet. Tudja, hogy ő az egyetlen pap, aki abban a helyzetben van, hogy a tuaregekhez mehet és kapcsolatot teremthet a törzsekkel, akik még elhagyatottabbak, mint a Beni-Abbès-i népesség. Istennek egy jelét látja ebben és Guérin püspök, Szahara első apostoli prefektusa elfogadja a Hoggarban való letelepedését. Charles 1905-ben Tamanrasset-ben telepszik le, ő az egyetlen európai ember ebben a faluban, amely kb. 20 kunyhóban néhány tuareg családot foglal magában. A kezdet nehéz és az életkörülmények kemények. Lassanként befogadják, sőt a tuaregek azok, akik betegségében segítségére lesznek. „Názáretében” egyedül fog maradni, de egyedül maradni az emberek között, neki jónak tűnik: „van mit tennie az embernek, anélkül, hogy nagy dolgot vinne véghez, mert helybeli lesz, és az ember olyan megközelíthető és olyan kicsi”. Megtanulja a nyelvüket, hogy közel kerüljön hozzájuk, hogy megértse és saját kultúrájuk méltóságában és értékeiben elfogadja őket. Hogy a Hoggar nyelvjárását védelmezze és megőrizze, egy egyedülálló és jelentős nyelvészeti és tudományos munkát végez úgy, hogy egyben névtelenségben akar maradni. 1911-ben Assekrem fennsíkján tartózkodik öt hónapot, egy olyan helyen, ahol azt remélte, hogy majd sok emberrel találkozhat. Abban a történelmi időszakban, amikor él, leginkább felhasználva azokat a forrásokat, amelyeket a gyarmatosító nemzet hozott, amely nem más, mint Franciaország, állandóan keresi, hogy előmozdítsa az emberi, a szellemi és erkölcsi fejlődést a Szahara

lakossága között, hogy így előkészítse őket egy napon vallásos élete titkának felfedésére. Azt akarja, hogy Franciaországban osztozzanak ebben a felelősségben, és ennek érdekében fontolgat egy „vallásos társulatot”, amely egyesítené az összes keresztény jóakaratot egy nagy hálóban, a fejlődésben lévő és az evangélium üzenetét még nem ismerő területek szolgálatára. Három alkalommal járt Franciaországban, hogy megismertesse és elhintse tervét. Úgy gondolta, hogy 1915-ben újra jöhet, de az 1914-es háború visszatartotta a Szaharában.

Az európai konfliktus következményei ott is érezhetőek. Lassan egy Franciaország jelenléte elleni lázadás készül. Egyes törzsek kifejezik felszabadulási szándékukat, míg mások igyekeznek a körülményeket felhasználni, hogy folytassák a razziákat. Tiszában lévén a veszedelemmel, Charles de Foucauld helyben marad, hogy védelmezze a lakosságot és szolgálja annak jövőjét, ami az „ő országa” lett. 1916-ban egy erődítményt épít, mely menedékkül szolgálna a Tamanrasset-i embereknek támadás esetén, és szomszédjai kérésére ő is oda költözik.

1916. december 1.-én itt támad rá a lázadók egy csoportja. Csapdába esik, megkötözik, és közben kifosztják otthonát. A fiatal, 15 éves őrzője, két katona hirtelen megjelenésére pánikba esik, és közvetlen közlől lelövi. Charles de Foucauld elszigetelten hal meg, egy helyi erőszak áldozataként... Mások, ezen az estén, az 1. világháború frontjain halnak meg.

* * *

Tanúságtételének visszhangjai

Charles de Foucauld üzenete az élete által nyilvánul meg és abban, amit igyekezett megvalósítani. Abban a számos írásában, melyekben engedte kifejeződni lelki tapasztalatának mibenlétét. 100 évvel az eltávozása után, koránt sem leltároztuk fel tanúságtételének gazdagságát. Megengedhető azonban, hogy ennek a gazdagságnak néhány főbb elemét röviden felidézzük barátjának, Henry de Castries-nek írt leveleiből:

Megértettem, hogy nem tehetek másként, minthogy csak Érte éljek. (1901. augusztus 14.)

Ami megtérése óta élete végéig a legfontosabb, az a teljes hűség és a Jézusnak adott szenvedélyes szeretetének vissza nem vonása. Charles de Foucauld-nak, szerencséjére, olyan szíve volt, mely képes volt a végsőig szeretni. Amint a kegyelem által felfedezi a Jézus Krisztusban élő Isten titkát, égő szeretet gyullad benne iránta. Ez a Jézus, az ő „nagyon

szeregett Testvére és Ura” iránti szeretet, egyébként nem volt egy érzés, amelybe nárcizmus élvezettel elmerült volna, ez a szeretet egy akarat volt. Halála előtt majdnem öt hónappal ezt írja: „*a szeretet nem abban áll, hogy az ember érzi, hogy szeret, hanem hogy szeretni akar*”. Ez a szeretni akarás a Jézus követésére indítja; gondolni, mondani és tenni azt, amit Jézus gondolt, mondott vagy tett volna életének hasonló körülményei között. Charles de Foucauld jól összefoglalja lelki terveit ezekben az 1902-ben gimnáziumi barátjának, Gabriel Tuordesnak írt soraiban: „*Az utánczás a szeretettől elválaszthatatlan, te jól tudod: aki szeretni akar, utánozni akar. Ez az életem titka: elveszítettem a szívemet a Názáreti JÉZUSÉRT, akit 1900 éve keresztre feszítettek, és keresem, amennyire gyengeségem engedi, hogy hogyan utánozzam Őt*”.

Tehát az alázatos és szegény názáreti munkás rejtett életét fogom követni.(1901.augusztus 14.)

Jézus alakja, mely megragadta és melyet követni akart, az annak a *”munkásnak, Mária fiának”* (Mk 6,3) alakja, aki Názáretben élte a kortársainak és honfitársainak egyszerű, mindennapi életét. Különösen hat rá az az alázatosság, mely Isten Fiának megtestesülését körülveszi: „*Isten, a végtelen Lény, a Mindenható, aki emberré lesz, az emberek utolsójává*”. Ennek a felfedezésétől kezdve, amely a neki adott kinyilatkoztatásnak a kegyelme, így szól arról, hogy mit ért a meghívása és a hivatása alatt: „*Nagyon szomjazom, hogy végre azt az életet élhessem, amit több mint hét év óta keresek, és amelyet megsejtettem és előre láttam Názáret utcáin járva, amelyeket Urunknak, a szegény kézművesnek lábai tapostak, megvetettségben és ismeretlenségben*” és ezt az életprogramot adja magának: „*Ami engem illet, mindig az utolsó utolsójának helyét keresem, hogy éppen olyan kicsi legyek, mint Mesterem, hogy Vele együtt járjak lépésről-lépésre, hűséges tanítványként, hogy Istenemmel élhessek, aki így élt egész életében, és ilyen példát nyújt nekem születésétől kezdve*”.

Olvasni, újra olvasni és elmélkedni az Evangéliumot és igyekezni azt valóra váltani.
(1901.augusztus 14.)

A kapcsolat, amelyet Charles de Foucauld fenn akar tartani azzal, aki az *„Egyetlen Példakép”*, Nagyon-szeretett Testvére, akinek „kistestvére” akar lenni, az Evangélium és az Eukarisztia különleges szeretetének módja által valósul meg. Hosszú időt tölt az Evangélium

olvasásával és elmélkedésével, ahol megtalálja Jézus igéit és példáit, amelyeket szeretetből követni akar és azt tanácsolja barátainak, hogy ők is valósítsák meg életükben az Úrral való bensőséges kapcsolatok perceit: *„Igyekeztek átítatni magatokat Jézus lelkületével igéit és példáit olvasva és újra olvasva, elmélkedve és újra elmélkedve: hogy mint a vízcsepp, amely a kőnek mindig ugyanarra a helyére esik, lelkünkben azok ugyanazt tegyék, mint amit a vízcsepp tesz...”*. Charles de Foucauld hosszú időket is töltött az Eukarisztia előtt, ahol a hite azt mondja, hogy Jézus jelen van teljes világmegváltói erejével. Így tehát Charles (Károly) Jézus testvére hűséges volt a „két asztalhoz”, ahol az Egyház hite szerint Jézus folytatja övéi közötti jelenlétét „mindennap a világ végezetéig”.

Testvéri és egyetemes szeretet, utolsó falatig megosztva kenyerét minden szegénnyel, minden vendéggel, minden ismeretlen jelentkezővel, (1901. június 23.)

Charles, Jézus iránti szenvedélyes szeretete mellett, szívének és szellemének minden képességével minden hozzá közelállót szeret, mindenkit, akivel találkozhat, de azokat is, akiket nem ismer, akiknek anyagi vagy lelki gondjaira ráérez, akiket úgy szeret, mint testvéreit. Jézus példájára, aki minden ember egyetemes Testvére és egyetemes Megváltó, aki azért jött, hogy egy új és boldog Életre hívja a szegényeket, betegeket és a bűnösöket, Charles de Foucauld is életét az emberek szolgálatára szenteli. E szolgálat miatt fogadja el, hogy pappá szenteljék, és ezért megy szívsebben a *„legbetegebb lelkek, a legelhagyatottabb báránnyok”* felé. Azt mondja majd: *„Ezt a mennyei lakomát, amelynek én a felszolgálója vagyok, nem a testvéreknek, a rokonoknak, a gazdag szomszédoknak kell kínálni, hanem a legsántábbaknak, a legvilágtalanabbaknak, a legelhagyatottabb lelkeknek, akiknek leginkább hiányzik a pap”*.

És minden embert, mint egy nagyon-szeretett testvért fogad. (1901. június 23.)

Ez a Megváltó Jézus, akivel találkozott, és akiről tapasztalatból tudja, hogy hogyan változtatta át életét, ez a szeretettől égő Szívű Jézus, aki megmutatta magát neki az őt körülvevő személyek hallgatag megértése és tapintatos jósága által, Charles de Foucauld tudja, hogy Ő az egyetemes Megváltó, hogy Ő mindenkié és hogy mindenkinek egyetemesen joga van, hogy megismerje Őt, és főleg azok, akik a legtávolabb vannak ettől a Jézusban való reménytől. Ennek a Jézusnak akar a „misszionáriusa” lenni és olyan módon, ahogy ő maga is elsőként megtapasztalta ezt a jóságot, azaz, ezt a „jóságot” akarja élni: *„Apostolkodásom a*

jóság apostolságának kell lennie. Engem látva azt kell, hogy mondják: 'minthogy ez az ember olyan jó, milyen jó lehet a vallása?'... Elég jó akarok lenni, hogy azt mondhassák: 'Ha ilyen a szolga, milyen lehet a Mester!'." Hogy minden egyes emberhez és mindenkihez szeretettel közeledjen, minden emberben Jézust akarja látni, minden ember Jézusnak olyan valóságos jelenléte, mint valóságos jelenléte az Eukarisztiában. Ez a vágy konkrét magatartásokhoz vezet: helybelivé akar lenni, a tuaregek nyelvét akarja beszélni, életvitelükben és szokásaikban akar osztozni, anyagi és erkölcsi fejlődésüket kívánva. Előnyben részesíti azokat az utakat, amelyeket felfedez Jézus rejtett életében, és az alázatosságaiban, melyek a Kereszten való megsemmisülésig vezetnek. Nem azonnali eredményeket akar, Istenre bizza a gondot, hogy a keresztény hitre térjenek, talán „századok múlva”, mondja. Azonkívül azt kívánja, hogy a világban sok keresztény közvetlen és tapintatos módon hirdesse az Evangéliumot, „mindenki iránt szeretetet és jóságot mutatva, mindenlehető szolgálatot megtéve, egy szeretetteljes kapcsolatot létrehozva, gyengéd testvérként mindenki felé...”

* * *

Charles de Foucauld tanúsága üzenet a mának

Ez a Charles de Foucauld által hagyott lelki üzenet, melyet boldoggá avatása és lelki követői bizonyítanak, a mai kor számára mélységesen gazdag. Azért, hogy ezt ma ajánljuk, tanúságtételének néhány aspektusát számba vehetjük, melyek jobban megfelelnek a mai kor érzékenységének, és amelyeket még más idézetekkel tudunk illusztrálni Henry de Castries-nak írt ugyanezekből a leveleiből:

Milyen nagy is az Isten! Olyan nagy a különbség Isten és mindaz között, ami nem Ő!

(1901. augusztus 14.)

Charles de Foucauld olyan ember, aki mindig azt kereste, hogy valóságos kreativitásban elhagyja a megszokott utakat annyira, hogy különösen fiatal korában bizonyos hajlamot mutatott a kihívásokra. Azonban abban a döntő eseményben, ami a megtérése volt, azt mondhatjuk, hogy Isten volt az, aki a kihívást kezdeményezte, amikor ő az útját kereste. A marokkói utazás már olyan volt, mint egy kihívás, amelyet a kalandos utazó saját maga és azok felé tett, akik ismerték; és Isten szaván fogta, megengedve, hogy az iszlám hívők hite

megütköztesse: „*Az iszlám bennem egy különös mély megrázkódtatást okozott...Ennek a hitnek, ezeknek az állandóan Isten jelenlétében élő lelkeknek a látása megsejtetett velem valami nagyobb és igazabbat, mint a világi foglalatosságok:’ ad majora nati sumus’(nagyobb dologra születünk)...’*”

Egész lelki útját a két „társ”, ő és Istene közötti titokzatos feszültség jellemezte. Charles de Foucauld szentségének lényege nem abban a nehéz tanulási folyamatban áll-e, ami a Másikkal való szembesülést és az állandó Neki való odaadást jelenti? Nem ez a története minden emberi szabadságnak Jézus Krisztus Istenével szemben?

A személyes korlátjaival, a tapogatózásaival és fejlődéseivel, melyek mutatják, hogy a szentség egy szüntelen felülemelkedés a tökéletesség felé, mely egyedül Istenben van, Charles de Foucauld egészen közel áll a mi életvitelünkhöz: a változások, a megújulások, az újramezések meghatározó vonásai a jelenlegi kultúrának.

Itt bizalmasa és gyakran a tanácsadója vagyok a szomszédjaimnak. (1913. január 8.)

Szentségének másik jellemzője az emberi elkötelezettségének konkrét és reális volta, elragadva, átalakítva és felemelve a Szentlélek lehelete és tüze által. Charles de Foucauld a helyzetekben, ahol él, mindig nagyon elkötelezett és nagyon „jelen levő”. Olyan valaki, aki az egész egyéniségével adja magát annak, amit lát vagy hall, amit elhatároz és kezdeményez, amit megért a rá váró feladatokból. Egész különleges intenzitással éli a mindennapjait. Minden intellektuális technikai képességével, szakértelemmel teszi ezt, a helyzetek és szükségletek helyes megítélésével: így pl. az asszonyoknak kötést tanít, magokat hoz Tamanrasset kertjei számára... T teszi ezt a sajátos temperamentumával, néha túlzásokkal, melyek természetéből, múltjából és képzéséből fakadnak, de mindig meggyőződéssel, jóakarattal, buzgalommal és bátorsággal. Nem csodálkozunk, hogy belső hajlamaival a názáreti élet vonzotta: itt Jézus teljesen és világosan a megszokott, a mindennapi, az emberi és valóságos dolgok számbavételével tűnt ki.

Már megtérése előtt a fiatal Charles kifejezte az életnek ezt az irányultságát; a megtérés kegyelme nem rombolta le természetét, hanem annak hajlamait felemelte. A szentté válásának sajátos módja nagyon messze vitte az isteni Szeretet által dinamizált emberi hivatásnak ezt a realizmusát; szentsége az egyszerűség, az igazság és a hitelesség jegyeit hordja magán; tanúságot tesz arról, amit az isteni Szeretet tehet valakiben, aki teljes egészében meg akarja élni a közös emberi létet.

***A Nagyon-szeretett kezei közt érezni magunkat, és milyen ez a Nagyon-szeretett.
Micsoda békesség, milyen gyengédség, a békének és bizalomnak milyen mélysége!***

(1904. február 27.)

Charles szeretetteljes nyelvezetet alkalmaz, de telve az evangélium „ízével”, Jézusról, az Eukarisztiáról, a Szent Szívről, az Egyházzal. Az Egyházban Jézus jegyesét látja, aki Jézus nevében beszél; ezentúl gyakran ismétli Jézus apostolaihoz és azok utódaihoz intézett szavait: „Aki titeket hallgat, engem hallgat!”. Charles de Foucauld Jézus Istenének kedves és közeli arcát állítja így elé. Azoknak a jeleknek az alázatosságára emlékeztet, melyek által Isten nekünk adja magát, diadalmaskodás nélkül, de Jézus jóságában és szépségében, aki a végső Szeretetig megy el: kereszthalála és megnyitott oldala bizonyítja, hogy ’nincs nagyobb szeretet annál, mint hogy az életünket adni azokért, akiket szeretünk’.

Charles de Foucauld nemcsak szavaival beszél a názáreti Jézusban megtestesült Istenről és segít nekünk az Evangéliumokat újra értelmezni, hanem életének példájával is.

Ha az Eukarisztiában jelenlévő Jézust imádja, a szegényekben is szemléli Őt, akikkel a názáreti Jézusban lévő Isten azonosította magát. Testvériesen ezeknek a „kicsinyeknek” a szolgálatába áll, akiről Jézus beszél, és visszaküld minket a másikkal való kapcsolataink és érintkezéseink minőségéhez. Arra figyelmeztet, hogy ’mindaz, amit egynek e kicsinyek közül teszünk, Jézusnak tesszük, és amit a felebarátunknak nem teszünk, Jézustól tagadjuk meg’.

Egy mindent átfogó missziós buzgalommal telve, a testvériség és szolgálat szellemétől hajtva, érzi saját gyengeségeit ezekkel a feladatokkal szemben. Szüntelenül tele tervekkel, kudarcokat él meg, ahogy ismeri az imádság nehézségeit és a lélek sötétségeit. És ő, aki gyermekkorától nagy szenvedéseket és élő sebeket tapasztalt meg, fájdalmasan fog meghalni, egyedül és látható siker nélkül.

Ezt a két tapasztalatot, egyrészt az oly sok nehézsorsú emberrel megosztott életet, másrészt a megpróbáltatásokkal teli életet, amelyet mint a Keresztet fogadjuk el, ahol „átöleljük a keresztre feszített Jézust”, állandóan utunkon és az Egyház útján találjuk. Ezek minden keresztény ember élettervének részei, akik arra hivatottak, hogy „élő Evangéliumok” legyenek.

A bizalom, a barátság, az alkalmazkodás, a fraternizálás megélése az evangelizálás előkészítésének munkája...(1904.június 17.)

Charles de Foucauld nehéz területet választott, hogy misszionárius legyen, a siker, a hatékonyság és a termékenység árjával szemben. Tudja, hogy ez a termékenység Jézus Keresztjében van, az emberi eszközök gyengeségében. A missziót úgy fogja élni, mint egy szenvedélyt, ennek a szónak kettős értelmében: elfogadja, hogy az életét, mint a földre vetett mag odaadja, és szenvedélyesen szereti Jézust, akinek *„Evangéliumát a tetőről szeretné kiáltani”*, és szenvedélyesen szereti az embereket, mint testvéreit, akiknek Jézussal együtt megváltója akar lenni.

Az Evangéliumban a titok, amelyre gyakran hivatkozik, az a Vizitáció (Mária látogatása Erzsébetnél). Szereti szemlélni ezt a jelenetet: amint Mária magába fogadta Jézust, Erzsébethez, unokanővéréhez viszi Őt és a még anyja méhében lévő Jézus, megszenteli Keresztelő Szent Jánost születése előtt. Charles *„sietve”* azok felé akar fordulni, akikkel a Szeretetet akarja megismertetni, *„amint Jézus megtestesülve feléjük ment”*. Hisz az Eukarisztiának rejtett kisugárzásában, ahol Jézus önmagát adja a világ életéért; elkötelezettsége által, ő maga, ennek a megosztásra szánt kenyérnek, mely táplálja a szegényeket és kicsinyeket, élő jelenléte lesz. Előnyben részesíti a dialógust, a másik tiszteletét és a kulturális és vallási örökségét. Még a minden megkeresztelt ember testvéri hálóját is elképzei: papokét, férfi és női szerzetesekét, laikusokét, akik önkéntesen egy egyszerű evangéliumi életet élnének és a *„legelhagyatottabbakról”* való gondoskodás felelősségét vállalnák. A Szeretet e valamennyi önkéntesének azt kívánja, hogy egyetemes *„testvéri szívük”* legyen, mint Jézusnak, a saját konkrét *„Názáretjükbe”* való begyökerezettségükben és elkötelezettségükben.

Mind ezek az *„elsőbbségek”*, melyeket spontánul felhasznál a szaharai missziójának a területén, új lendületet adhat a mai missziós hivatásnak. Mi már nem azokban a történelmi viszonyokban élünk, amelyek között Charles de Foucauld akart élni, mint *„egyetemes testvér”*, de intenciói megihlethetnek minket a vallások közötti párbeszéd, a globalizáció, a partnerség keresésének idején: ma sem ritka, hogy az emberi jogok védelméért, az igazságért meghaljon az ember; ma is elfogadják egyesek, hogy ott maradjanak, ahol szociális, etnikai, vallási feszültségek léteznek, és mások azt választják, hogy megosztják a gazdasági ellentétek áldozatainak nyomorúságát... beleértve azokat a hagyományos keresztény országokat is, amelyek épp úgy *„missziós országok”*.

*Posztulátor,
Charles de Foucauld lelki családjának felelősei és
Charles de Foucauld Barátai
2005 március*